

være hjemme saa meget som mulig; men jeg kan ikke gaa faavidt. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem skulde bestyde mig for, at jeg er med til at gjøre Strike. Jeg har stor Frygt for, at, hvad Flertallet her i dette Thing tidligere har foreslaaet, og som tilbøds gaar igjen i Regjeringsforslaget, nemlig en første Uddannelse paa 4 Maanedes og Leirøvelser derefter, at denne Afbyrdelse af Enkeltmands Uddannelse er uheldig, man kommer derved til at dele den første Uddannelse i to Dele; jeg er ikke bestemt imod det, men jeg har en Følelse af, at det ikke er den heldigste Maade at uddanne Militæret paa. Jeg tror, at den Uddannelse, vi hidtil have haft, er heldigere, og jeg kunde derfor ønske, naar jeg i kort Begreb skal samle mine Tanker om Hærensrevisionen, at holde paa en Sætning, som er udtalt i Motiverne til tidligere Regjeringsforslag og ogsaa udtalt i Betænkninger fra Udvalg, at man skal ikke vige for meget bort fra det Bestaaende. Det er Feilen hidtil, man er afvegen for meget fra det Bestaaende, og derfor ere vi ikke komne til Revision. Dette liber ogsaa dette Forslag af. Men det nuværende er ikke saa slet; naar vi faae flere Befalingsmænd, saa er det nuværende ikke saa galt efter vore smaa Forhold. Utsaa det ærede Medlem vil se, at jeg i den Retning ikke vil gjøre Strike. Men han gik videre. Han mente, at Gymnastik skulde bortfalde. Deri er jeg forsaavidt enig med ham. Jeg tror, at vi kunde undvære en Del af vor Gymnastikundervisning. Jeg tror, at saavel Støpvaaben som Sivevaaben have tabt deres Betydning efter de Geværer, man nu har; men helt at affkaste Gymnastik tør jeg ikke være med til. Naar Støp- og Sivevaaben have tabt deres Betydning, saa maa vi have et andet Vaaben, hvis Brug med forøget Kraft indøves. Jeg tænker her paa Skydning. Men saa hørte jeg til min store Forbauselse, af det ærede Medlem, at Skydestolen kunde falde bort, og at Skydningen kunde læres hjemme. Jeg har ogsaa lært at skyde hjemme, men naar man kommer ind som Militær og staar i større Afdelinger, saa hører der noget Andet til end den Skydning, man har lært hjemme, og det, at man hjemme har lært at skyde engang tilmaals. Derfor kan jeg ikke være med til, at Skydestolen skulde bortfalde. Jeg skal med disse Ord forlade det ærede Medlem og overlade til det ærede Medlem, hvorvidt han vil betragte mig som værende med til at gjøre Strike. Vaade med Hensyn til den første og den senere Uddannelse vil jeg indrømme, at vi kunne nøies med en lidt kortere Uddannelse, end vi have, naar vi beholde de senere Øvelser. Men dernæst vil jeg bemærke, at jeg tror, at vi kunne undvære nogle af de større Øvelser: Indkaldelserne til Leiren og senere til Reserven ved Garnisonsstederne. Jeg tror, at det vaabensføre Mandstabs maa idetmindste een Gang i Leir; det anser jeg for en Nødvendighed, for

at de forskellige Vaaben og Afdelinger kunne komme til at manøvrere sammen. Jeg tror, det er en Styrkelse for Hæren, at de forskellige Vaabenarter komme til at manøvrere sammen, og jeg tror, at det er nødvendigt, at de Kommanderende — det være sig nu høiere eller lavere Stillede — komme til at øve sig i at kommandere de forskellige Afdelinger overfor hinanden. Flertallet i denne Sal har tidligere ment — og denne Mening er jo nu tiltraadt af Krigsministeren — at det var heldigt istedetfor Leirøvelse at indføre Kantonnementsøvelser, og at disse Øvelser skulde henlægges til Efteraaret. Set fra en stor Del af Befolkningens og navnlig fra Landboernes Side, indrømmer jeg, at det er ønskeligt at afsætte de større Øvelser til September Maaned, men det staar meget tvivlsomt for mig, om vi ikke derved gjøre Uret mod det unge Mandstabs, som skal i Leir, og om ikke det ærede Medlem for Manders (M. P. Jensen) har Ret i, at det kan være farligt for Sundheden at ligge i Leir om Efteraaret. Jeg er derfor betænkelig ved at have Leir paa denne Tid af Aaret. Jeg tror, at den Dag, vi gaa ind paa Kantonnementsøvelser, vil det let føre til, at det egentlig kun bliver Garnisonsøvelser istedetfor større Øvelser, og navnlig tror jeg, at Terrainet her ved Kjøbenhavn vil forbyde saadanne Øvelser i større Udstrækning. Jeg tror altsaa, at, naar vi gaa bort fra Leirøvelserne og over til Kantonnementsøvelser, saa ville de større Øvelser tabe deres Betydning og kun blive Garnisonsøvelser. Der har været talt en hel Del om Udskrivningen. Jeg skal ikke komme ind paa selve Udskrivningen, men der er en hel Del, som staar i Forbindelse dermed, som jeg ønsker at omtale. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) og, saavidt jeg erindrer, det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rør) have udtalt, at man kasserede en stor Mængde, og at dette var urigtigt, idet man kunde faae en større Armee, naar man tog alle vaabensføre Mænd med. Jeg tror nu, man skal være forsigtig med saadanne Udtalelser, thi man kan ikke saaledes se paa et Mennekte, om han virkelig er vaabensfør og tjenlig til at træde ind i Hærens Rækker. Jeg tror, det er den største Svækkelse for en Hær, naar det viser sig, at dens Mandstabs ikke er saaledes vaabensført, at det er istand til at opfylde de Betingelser og Forpligtelser som man paalægger en Soldat. Naar der gives Ordre til, at den og den Afdeling til en vis Tid skal være paa et vist Punkt, saa er der Intet værre end, at Halvdelene ikke naaer det betids eller, endnu værre, bliver liggende paa Veien. Jeg tror, at Enhver, der har været i Felten, vil have en Følelse af, at dette er rigtigt, thi jeg er sikker paa, at de Første, som tabes eller blive liggende, er ikke, fordi Villien til at følge med mangler, men fordi deres Legemsbygning er saaledes, at de ikke kunne udholde de forbrede